

Mommsen l. c. ad n. 6359. — Po Czerwenki nahodi se u bašći Čatovića na carinah.

Mommsen l. c. ad n. 6360. — Po Czerwenki izkopan bi ondje blizu župne crkve, a nalazi se kod peći Jova Krsta Popovića. Ovaj je četverouglasti stup 0,66 vis. a 0,30 šir. i liepo ukrasen. Po otisku, koj nam posla isti gospodin, četvrti redak glasi ovako:

STATIVS·VAL·ET·CÆ

U zadnjem reduku slova su pomanja.

S. L.

Topografske sitnice.

Priobéuje V. Klaić.

(Nastavak.)

3. Grech, Grez ili Grecz zvao se je hrvatski Gradъъ, a ne Grič.

Godine 1242. dne 16. rujna desio se je kralj Bela IV. u Virovitici. Da bi odoljeo novim navalam mongolskim, kojih se je živo bojao, odluči on znatnija mjesta u svojoj državi utvrditi, a uz to podizavati slobodne gradove, gdje će se nastaniti gradjani, većinom stranci »hospites«. Medju inim pronadje on shodnim utvrditi i stari Zagreb, te odluči tik Zagreba, na briegu uz desnu obalu potoka Cirkvenice (ad rivum Circunica) podići slobodan grad. Tu svoju volju očitova on u posebnoj povelji, izdanoj istoga dana ovako: »quod cum nostre placuisset voluntati in Zagrabria in monte Grech civitatem liberam construere et ibidem hospites convocare, et illam ad securitatem confinii et alia commoda munire et firmare . . .«¹.

Pita se sada, kako li se je pravo zvao ovaj »mons Grech«, na kojem je Bela slobodan i utvrdjen grad podigao? Kako se je to ime »Grech« izgovaralo i da li je to hrvatsko ime? Za rješjenje toga pitanja nužno nam još neka mjesta iz raznih povelja sporediti.

Već g. 1201., dakle četerdeset i jednu godinu prije, nego li je Bela spomenutu povelju izdao, spominje se u jednoj povelji kao mjesto tik staroga Zagreba »locus, qui dicitur *Kerec* ad rivum *Circunica*«². Kerec jest sjegurno isto što i Grech od g. 1242., te po tom nam je zaključiti, da je i prije g. 1242. bila naselbina na istom mjestu, gdje je kasnije Bela podigao slobodan i utvrdjen

¹ Kukuljević, Jura regni Croatiae, Dalmatiae et Slavoniae I. 1. p. 63.

² Tkalčić, Monum. historica episcopatus Zagradiensis I. p. 11.

grad. To se međutim razabire takodjer iz same povelje Beline, gdje kaže: »Conditiones itaque et libertates hospitum praedictorum, in predicto monte habitantium et convenientium, quas ipsi inter se fecerunt et nos approbavimus, tales habentur Godine 1242. već je bilo naseljenika na ovom mjestu, pošto su sami ustanovili svoje slobostine, koje im Bela potvrđuje.

Godine 1247. mora da je novi grad bio već utvrđen i pod-puno uredjen, jer se već spominje »*villa hospitum de Grez*«¹. Deset godina kasnije 1257. nalazimo već, da se navodi »*castrum Grech*« i »*cives de Grech*«². Godine 1267. izdade Bela opet drugu povelju, kojom odredi, »*quod dilecti et fideles nostri cives et hospites in novo castro nostro, per nos in monte Grez constructo existentes*« budu slobodni od plaćanja tridesetine³. God. 1292. pokloni kralj Andrija III. kaptolu zagrebačkomu još i treći dio »*tributi fori libere ville nostre greccensis*«⁴. Godine 1294. piše Andrija III. neko pismo vjernim svojim »*de monte greccensi*«⁵. Godine 1295. čine Andreas maior ville ac universitas *civium greccensium* mir sa kastelanom medvedgradskim Nikolom⁶. Iste godine u jednoj se povelji spominju »*iudex, iurati et tota communitas greccensis*«⁷; napokon g. 1297. čujemo i za gradjanina zagrebačkoga, koji se zove »*Katheryn, filius Martini, civis de monte Grech*«⁸.

Ovo nekoliko podataka nepodaje nam samo neku sliku o poviesti grada »Grecha« u 13. vieku, nego nam takodjer dokazuje, da se ime toga grada nije vazda jeduako pisalo, nego sada *Grech*, sada *Grecz*, a najviše *Grec* ili *Grez*. U najstarijem spomeniku nalazimo dapače i pokvareni te pomagjareni oblik *K(e)rec* (bolje *G(e)rec*). Isto tako saznajemo iz navedenih podataka, da se je i brdo, na kojem je grad bio, tako zvalo, i da je po svoj prilici novi grad dobio ime svoje od brda.

Mnogi su dosele kušali, da protumače, što li je to *Grech*, *Grez* ili *Grecz*? Neobaziruć se na one, koji su postanak i poriekló toga grada dovodili u savez sa Grci, te od »*mons Grez*« ili »*mons greccensis*« načinili nekakve *grčke gorice*; iztaknuti mi je samo, da

¹ Tkalčić, op. cit. I. 89. — ² Tkalčić, op. cit. I. 116. Vidi još i povelju od godine 1259. na str. 121. — ³ Kuk. Jura I. 1. p. 78. — ⁴ Tkalčić, op. cit. p. 228. — ⁵ Tkalčić, op. cit. p. 233. — ⁶ Tkalčić, op. cit. p. 235. — ⁷ Tkalčić, op. cit. p. 236. — ⁸ Tkalčić, op. cit. p. 238.

se u novije vrijeme u nas skoro obćenito misli, da se je stari Grech ili Grez zvao ili morao zvati *Grič*. Nu to nije moguće.

Vuk Karadžić u svom rječniku poznaje rječ *grič* samo iz Hrvatske, (i to južne na jugu Kupe, a ne sjeverne, gdje žive kajkavci), ali veli, da *grič* značnuje — veliku vrlet — die Steile, declivitas. Tko je samo jednom vidio maleni i nizki brežuljak, na kojem se uzdiže gornji grad Zagreb, sjegurno će priznati, da se ova rječ nemože upotriebiti za taj sitni brežuljak, uzporediv ga osobito sa ogromnimi vrleti ličko-otočkoga okružja, gdje ta rječ živi. Nu još više opiru se tome nazivu podatci iz historijskih spomenika, koje sam osobito za to naveo, da iztaknem kako Grichu ili Grizu upravo u nijednom spomeniku nema traga. Ili vriede li samoglasu u životu jezika tako malo, da nam je sloboduo po volji zamieniti e sa i bez ikakva razloga?

Rječ *Grech* ili *Grez*, koja se u spomenicah 13. vieka (a i dalje) rabi za gornji grad Zagreb i brdo, na kojem se uzdiže grad, nemože se absolutno sporediti sa modernom rječju »*grič*«. Nu što znači rječ *Grech*, jeli domaća ili tudjinka? Za riešenje toga pitanja bilo bi nam nužno znati, kojega li su jezika i poriekla bili prvi naseljenici na ovom brdu i u gradu. Nu o tom nemamo u spomenicah 13. vieka (a ob ovih upravo se radi) nikakovih izravnih ni neizravnih podataka.

Po crkvi sv. Marka, po imenu mletačke ulice u gornjem gradu Zagrebu, a i po drugih tragovih iz kasnijih vjekova misle mnogi, da je prvo naseljenje na brdu »*Grech*« bilo talijanskoga poriekla. Za posljednji desetak 13. stoljeća, a i za 14. stoljeće (viek talijanskih Anžvinaca) dopuštam rado, da je i na Grechu bilo naseljenika talijanskih, nu zato se moram protiviti talijanskoj naselbini do g. 1290. — Da vidimo, kakove su »*hospites*« imali od g. 1209. počam neki gradovi stare Slavonije?

Godine 1209. kralj Andrija II. podieli gradu *Varaždinu* gradsko pravo. On dopušta tamošnjim gostom (*hospites*), da si sami biraju sudca: »*judicem constituant, quem rihtardum solent appellare*«¹. Mislim, da sama rječ »*rihtardum*« (*Richter*) odaje porieklo tadanjih varaždinskih gradjanâ. Godine 1231. izdao je vojvoda ciele Slavonije Koloman neke povlasti gradjanom Vukovskim (*Vukovarskim*), ter veli u povelji: »*hospitibus juxta castrum Walkow commoran-*

¹ Kuk. Jura I. 1. p. 41.

tibus, videlicet *Teutonicis, Saxonibus, Hungaris et Sclavis*¹. Po analogiji sudeć tvrditi mi je, da su i prvi naseljenici »in monte Grech ili Grech« bili uz domaće neke žitelje najvećom većinom *Niemci*, kako no i u susjednoj Ugarskoj.

Imajuć na umu, da su prvi naseljenici na brdu Grech bili *Niemci*, lahko nam je ući u trag porijeklu imena Grech. *Niemci* su naime za ovo brdo našli kod domaćih žitelja slovjensko ime *Gradbcb*, te su ga prema svome izgovoru udesili, te nazvali i brdo i naselbinu svoju imenom *Grätz* ili *Gratz*, koje se je poniemćeno ime uvuklo i u službene izprave, te se je pisalo Grech, Grec, Grez, da i Grecz. Sličnih primjera ima za to i u drugih slovjenskih zemljah, gdje su se *Niemci* nastanili, n. pr. u Štajerskoj Gradac na Muri = *Grätz* = *Gratz*; — u Českoj Kraljičin hradec = *Königgrätz* i t. d.

Nu ima li historijskih dokaza, da se je kasnije brdo Grech ili Grez zbilja zvalo slovjenskim imenom *Gradbcb*? U povelji jednoj od g. 1247., kojom Bela IV. pokloni zagrebačkomu kaptolu zemljište za gradnju kule (koja bje podignuta kod današnjeg Vrazovog šetališta) nalazim i ovo mjesto: »montem quendam, nomine Gradyz, in comitatu zagrabiensi, juxta Zagrabiam existentem, cuius partem quendam ad villam *hospitum de Grez*, quendam vero ad Wanlegen novimus pertinere« . . .² Iz ovoga razabiremo, da je tik Zagreba i tik grada Greza bilo g. 1247. neko brdo *Gradyz* (*Gradbcb*), kojega je jedan dio pripadao gradjanom grada Greza. Nu odatle nebi još sliedilo, da je mons *Gradyz* i mons *Grech* jedno te isto, da nam to indirektno nebi svjedočio *Ivan* arcidjakon gorički, pisac 14. vieka, koji je dobro poznao grad Zagreb. Sabravši on naime u cjelinu sva statuta i pravice kaptola zagrebačkoga uvrsti on u svoje djelo i netom spomenutu povelju kralja Bele od g. 1247., i metne pred nju ovaj naslov: Tenor privilegii domini regis Bele super turri *in monte Grech* et eius pertinenciis³. Ivanu arcidjaku jest dakle »mons *Grech*« i »mons *Gradyz*« jedno te isto, i tim on indirektno posvjedočuje, da je ime *Gradbcb* slovjenski naziv za izkvareni *Grech*, *Grecz* ili *Grez*⁴.

¹ Kuk. Jura I. 1. p. 56. — ² Tkalčić, Mon. I. 89. — ³ Tkalčić, Mon. epis. Zagr. II 132. — ⁴ I na pečatu grada Zagreba iz XIV. vieka čita se: S·COMVNI·DE·MONTE·GRACI· V. *Lind*, Blätter für ältere Sphragistik, tab. 18, br. 10. Primjera radi samo navodim, da se u spomenicah srednjega vieka (13. stoljeća) piše i slovenski Gradac na Muri ovako: *Gretz*, *Grez*, *Grecz*, *Graez*, napokon i *Graetze*. Zahn, Urkundenbuch des Herzogthums Steiermark, II. pag. 17, 19, 98, 404, 450, 517.

4. Τὸ Βελίτζειν = Belize.

Car Konstantin Porfirogenet, opisujući Hrvatsku, kakova je bila za njega u polovini 10. stoljeća, nabraja i hrvatske gradove, a medju njimi spominje i »τὸ Βελίτζειν«¹.

Dr. Rački u svojem djelu: »Documenta historiae croaticae«² glosira ovo mjesto ovako: »Legi potest Beličin et Veličin. Cf. Biočić, Bjelčić in dornišiensis, Biljane in scardonensis, Velić in sinjensi districtu. Šafarik reflectit ad Bjelina in agro Bukovica«.

Konstantinovu »τὸ Βελίτζειν« nalazim traga i pod konac 12. vieka. Kad je poslije smrti cara Emanuela g. 1180. kralj ugarski i hrvatski Bela III. oteo Byzantu diel Hrvatske i Dalmaciju, pošalje on za vojvodu svoje vojske u Hrvatsku i Dalmaciju nekoga Mavra. Ovaj Mavro izdade u veljači g. 1181. u Zadru povelju, gdje medju ostalim veli: »Memiminos nos, quidem Maurus dei et regia gratia comes et tocius maritimae provinciae studiosus exercitator, quod cum castrametati essemus in predio Desconis, quod *Belize* vocatur, una cum Miroslao breberiensis iuppano, Cathlo tyniensis«³.

Ja mislim, da je τὸ Βελίτζειν i *Belize* jedno te isto. Trag ovomu mjestu sačuvao se je možda u imenu današnjega sela *Bilice* kod Šibenika (rimo-kat. župa Varoš).

5. Τὸ Δεσνήκ.

Konstantin Porfirogenet veli u spomenutom već djelu, da su u polovini 10. stoljeća u oblasti rieke Bosne (εἰς τὸ χωρίον Βόσωνν) bila dva grada: τὸ Κάτερν καὶ τὸ Δεσνήκ⁴

Za Κάτερν neima skoro dvojbe, da je to grad *Kotor*, kojemu se i sad još vide podrtine uz riekü Bosnu blizu današnjega Sarajeva⁵. Ovo mnijenje prihvaća takodjer Rački, koji kaže: rudera urbis Kotor ad fl. Bosnam non procul a Vrhbosna in districtu Sarajevensi, ubi Constantini τὸ Κάτερν situm fuisse opinor«⁶. Uz Račkoga pristaje i Jireček⁷.

Mnogo manjom sjegurnosti može se označiti položaj i mjesto grada τὸ Δεσνήκ. Šafarik mislio je, da se taj grad ima tražiti kod

¹ De adm. imp. Edit. Bonn. cap. 31. p. 151. — ² Monumenta Slavorum meridionalium VII. p. 413. — ³ Kukuljević, Codex diplom. regni Croat., Dalm. et Slav. II. p. 117. — ⁴ De adm. imp. cap. 32. p. 159. — ⁵ Jukić, Zemljopis i poviest Bosne p. 32. — ⁶ Rački, Docum. p. 415. — ⁷ Die Handelstrassen und Bergwerke 29—30.

današnjega Tešnja (Desnik = Dešanj, Tešanj) na rieci Usori ne daleko utoka njeua u riekü Bosnu. Rački i Jireček samo spominju mnienie Šafařikovo, ali kano da nepristaju uzanj.

Konstantinov Δεσνίχ absolutno nije današnji Tešanj. Prvo vojuje proti tomu ta okolnost, što je Tešanj suviše odaljen od Kotora, ter što leži u području dolnje Bosne; a drugo, što se kasnije nije nikada Tešanj pribrajavao pravoj Bosni (a o toj upravo Konstantin govori), nego oblasti *Usori*, koja se prvi put u spomenicih spominje u trećoj desetini 13. stoljeća. Pokrajina Usora nije samo obsizala poriećje Usore, već i poriećje same Bosne od utoka rieke Lješnice (Lišnice) u Bosnu u sve do utoka Bosne u Savu. U oblasti Usori bijahu gradovi Doboj, Dobor, Srebrenik, a i Tešanj, koji upravo leži na rieci Usori¹.

Po mojem mnieniu bio je grad Δεσνίχ mnogo južnije u području gornje Bosne ili blizu nje. Još dan danas stoji neko mjesto *Teševo* u području gornje Bosne, u okolišu, gdje se kasnije spominju kraljevski gradovi Bobovac i Sutiska. Možda je tuj stajao grad Δεσνίχ?

Ima u Bosni još i rječica *Tiešanica*, koja nasuprot Konjicu utiče s desne strane u Neretvu. Ova je rieka mogla dobiti svoje ime od nekog sada već propalog grada Tiešnja (kao što n. p. Veličanka od grada Velike, Počiteljica od Počitelja, Ličanka od mjesta Liča, Medvešćak (u staro doba Crkvenica) od Medvedgrada, Slunjčica od Slunja itd.). Da je na utoku Tiešanice u Neretvu stajao nekoč nekakav grad (Tiešanj?), mogla bi potvrditi donekle i stara tradicija (premda inače slabo vriedi), kad priča, da je most preko Neretve upravo tuj kod Konjica sagradio još u 10. stoljeću neki kralj Hvalimir! Upravo ovaj kraj računao se je vazda k pravoj Bosni, kao što se razabire iz jedne povelje od g. 1244., gdje se župa Neretva (t. j. okoliš Neretvice i desna obala Neretve) pribrajava pravoj Bosni².

6. Βάγαις, Βάλκης, Balea.

Godine 598. udari avarski kagan iz iztočne Posavine u pokrajinu Dalmaciju, te ju ljuto poplieni i opustoši. Mnoga mjesta zauze, a osvojivši neki znameniti grad razori tuj oko njega četer-

¹ Vidi povelju kralja Stjepana Tomaševića od g. 1461., gdje se kaže: „i na Usori grad Tiešanj“. Bosanski prijatelj I. pag. 21.

² Theiner, Mon. Sl. m. I. 296.

deset drugih gradova. Ime toga važnoga grada piše se u izvorih, koji ovu zgodu opisuju (Teofilakt, Teofanes, Historia miscell. Anastasius) veoma različito, i to: Βάγχις, Βάλβης, Βάλκίς, *Balcha*, *Balea*¹. Prema tomu teško je opredieliti, kako se je taj grad u istinu zvao, a još je teže označiti, gdje je bio.

Šafarik (a uzanj pristao je i Dümmler) mislio je, da se je pravo taj grad zvao „*Balea*“, te ga je tražio kod *Belaja* blizu Karlovca. Nu Rački na to nepristaje, već kaže: »Ast lestio »Balka« fontibus magis innititur, cumque illa nomen pagi »*Baljke*« in der-nišiensi communi Dalmatico conferri potest«².

Prije svega iztaknuti mi je, da se je ova provala Avara zgodila prije nego li se Hrvati u Dalmaciji spominju. a drugo opet, da je upravo navala od g. 598. zadala Dalmaciji prvi ljući udarac. Po tom možemo zaključiti sasvim dobro, da su prije te provale još uvijek stajali u Dalmaciji svi ili najveća većina onih gradova, što se za rimskoga gospodstva do konca 5. stoljeća spominju. Imajuć ovo na umu, utvrditi mi je, da se je taj grad zvao pravo *Baloia* (Baloie), kako je napisano na Tabuli Peutingerovoj, i da je taj grad ležao u današnjoj zapadnoj Bosni. Za to mi služi ovaj dokaz.

Po izvorih nam je suditi, da je kagan provalio u Dalmaciju iz istočne Posavine t. j. iz današnjega Sriema. Ako je to tako, onda je kagan morao udariti starom rimskom (57 geogr. milja dugom) cestom, koja je vodila iz Mitrovice (Sirmium) preko Slavonije i zapadne Bosne u Solin (Salona). Na tom pako drumu bila je po Tabuli Peutingerovoj postaja *Baloie*, za koju Katančić misli, da je Bilaj u sadanjoj Bosni. Uza to je pisanje upitnoga grada u naših izvorih tako različito, da se svim raznim oblikom može i *Baloia* kao varijanta pridodati.

Što se grad *Baloia* spominje u kosmografiji anonyma Ravenskoga u 7. stoljeću³, nesmeta me ni malo. Jer prvo nam izvori nekažu, da je taj grad bio razoren (poput onih drugih 40), već samo osvojen; a drugo, što je važnije, Ravenski kosmograf nije pisao po vlastitu zrienju, već je gradju svoju počrpao iz starijih pisaca 5. i 6. stoljeća.

(Nastavak sliedi.)

¹ Rački, Docum. p. 251—254. — ² Rački, Docum. p. 254. —

³ Ravennatis anonymi cosmographia, IV. 19, p. 217—218 (Editio M. Pinder et G. Parthey 1860). Ovdje se medju dalmat. gradovi spominju: Fines, Lamatis, Lausaba, *Baloia*, kao što i na Peutig. tabli.